

Antifonář k Denní modlitbě církve

mimo řady
svazek B

Žaltář

- modlitba se čtením

In adiutorium
2013

ČTYŘTÝDENNÍ CYKLUS ŽALTÁŘE:

PRVNÍ TÝDEN

Neděle

Žalm 1

BLAZE tomu, kdo nechodí, jak mu radí bezbožní, † nepostává na cestě, kudy chodí hříšní, * a nezasedá ve shromáždění rouhačů,

ale má zalíbení v Hospodínově zákoně * a o jeho zákoně přemítá dnem i nocí. –

Podobá se tak stromu zasazenému u vodních proudů, * a ve svůj čas přináší ovoce.

! Listí mu nevadne * a daří se mu vše, co koná. –

Jinak je tomu s bezbožnými, zcela jinak: * jsou jako pleva rozvátá větrem.

Proto neobstojí bezbožní na soudu * ani hříšní ve shromáždění spravedlivých,

vždyť Hospodín dbá o cestu spravedlivých, * ale cesta bezbožných skončí záhubou.

Sláva Otci.

Žalm 2

PROČ se pohané bouří, * proč národy strojí marné plány?

Pozdvihují se pozemští králové † a vladaři se spolu umlouvají * proti Hospodínu a jeho Pomazanému.

»Rozlámejme jejich okovy * a odhodme jejich pouta!« –

Směje se ten, který na nebesích trůní, * jsou Pánu k smíchu.

Potom k nim rozhorlen mluví, * děsí je svým hněvem;

»Já jsem přece ustanovil svého krále * na Siónu, na své svaté hoře!« –

Vyhlásím Hospodinovo rozhodnutí, † Pán mi řekl: »Ty jsi můj syn, * já jsem tě dnes zplodil.

Požádej mě, a dám ti v majetek národy, * do vlastnictví končiny země.

Můžeš je roztlouci železným prutem, * jako hliněnou nádobu je můžeš rozbít.« –

Nuže, králové, pochopte! * Dejte si říci, vladaři země!

V bázi se podrobte Hospodínu, * s chvěním ho poslouvejte,

aby se nerozhněval k vaší zhubě, * protože jeho hněv se roznítí rychle.

Blaze všem, * kdo se k němu uchylují! – !!

Sláva Otci.

Žalm 3

HOSPODINE, kolik je těch,
kdo mě sužují! * Mnoho
jich na mě dotírá!

Mnoho jich o mně říká: *
»Ani Bůh mu nepomůže!« –

Ty však, Hospodine, jsi můj
štit, * jsi má chlouba, ty mi po-
zvedáš hlavu!

Hlasitě jsem volal k Hos-
podinu, * a vyslyšel mě ze své
svatě hory. –

Klidně jsem uleh^l a usnul. *

Probudil jsem se, protože mi
Hospodin pomáhá.

Nezaleknu se ani tisíců, *
kteří mě obkličují. –

Povstaň, Hospodine, * můj
Bože, zachraň mě!

Všem mým protivníkům jsi
rozbil čelisti, * bezbožníkům jsi
vyrazil zuby!

U Hospodina je spása: *
Na tvém lidu ať spočine tvé
požehnání!

Sláva Otcí.

Pondělí**Žalm 6**

HOSPODINE, nekárej mě ve
svém hněvu, * netrestej
mě ve svém rozhorlení!

Smiluj se nade mnou,
Hospodine, vždyť jsem chorý, *
uzdrav mě, Hospodine, neboť
mé kosti se chvějí

a má duše je nadmíru vy-
děšená; * ale ty, Hospodine, jak
dlouho ještě...? –

Obrat' se, Hospodine,
vysvobod' mou duši, * zachraň
mě pro své slitování,

protože mezi mrtvými ne-
myslí na tebe nikdo: * Kdo tě
v podsvětí může chválit? –

Jsem vysílen od svého nář-
ku, † noc jak noc pláčem skrá-
pím své lože, * smáčím své lůž-
ko slzami.

Oko mám zamžené hořem, *
zestárlo vinou všech mých ne-
přátel. –

Pryč ode mě, všichni
pachatelé bezpráví, * neboť
Hospodin zaslechl mé hlasité
naříkání.

Uslyšel Hospodin mou
prosbu, * Hospodin mou mod-
litbu přijal.

Ať se všichni moji nepřátelé
zastydí, ať se vyděsí, * ať se
kvapně odklidí v hanbě!

Sláva Otcí.

Žalm 9-1 (2-11)

HOSPODINE, chci tě oslavo-
vat z celého svého srdce, *
chci vyprávět o všech tvých
podivuhodných skutcích.

V tobě se chci radovat a já-
sat, * opěvovat jméno tvé, Svr-
chovaný,

protože se moji nepřátelé
stáhli, * zhroutili se a zanikli
před tvou tváří. –

Zjednal jsi mi právo a spra-
vedlnost, * zasedl jsi na stolec

jako spravedlivý soudce,
 obořil ses na pohany,
 bezbožníka jsi potřel, * navždy
 jsi vyhladil jejich jméno.

Nepřátelům došly síly, jsou
 natrvalo zhrouceni, * rozbořil
 jsi města, zanikla jejich pa-
mátka.

Hospodin však trůní věč-
ně, * stolec svůj postavil k sou-
du.

Podle práva bude svět
soudit, * podle spravedlnosti
 vyřkne rozsudek nad národy.

Hospodin bude utlačo-
 vanému útočištěm, * útlukem
 v dobách tísně.

Budou v tebe důvěřovat,
 kdo se znají k tvému jménu, *
 protože neopouštíš, Hospo-
dine, ty, kteří tě hledají!

Sláva Otci.

II (12-21)

ZPÍVEJTE Hospodinu, který
 sídlí na Siónu, * rozhlášu-
jte jeho činy mezi národy,
 vždyť si na ně vzpomněl

jako krevní mstitel, * nezapom-
něl na výkřiky ubožáků. –

Hospodine, smiluj se na-
de mnou, † pohleď na mé
souzení, které snášim od svých
nepřátel, * vysvobod' mě z bran
smrti,

abych hlásal všechnu tvou
chválu u bran síónské dcery, *
 ať se rozjásám nad tvou po-
mocí! –

Pohané zapadli do jámy,
 kterou vykopali, * noha jim
uvázla v léčce, kterou nastraži-
li.

Hospodin se dal poznat, vy-
konal soud, * do díla svých
rukou se chytil hříšník. –

Ať se hříšní stáhnou do
podsvětí, * všichni pohané,
 kteří nedbají o Boha,

neboť nebude navěky
zapomenut chudák, * naděje
ubohých nezajde navždy! –

Hospodine, povstaň, ať ne-
zbujní člověk, * pohané budou
souzení před tvou tváří!

Hospodine, nažeň jim stra-
chu, * ať si pohané uvědomí,
že jsou jen lidé!

Sláva Otci.

Úterý

Žalm 10-I (1-11)

HOSPODINE, proč jsi tak
vzdálen, * proč se skrýváš
v dobách tísně?

Bezbožník zpupně pronásle-
duje ubožáka, * chytí ho do
nástrah, kteří si přichystal. –

Vždyť hříšník se chlubí
 svou náruživostí, * rouhá se
chamtivec, pohrdá Hospodi-
nem.

Namlouvá si bezbožník
 ve své opovážlivosti: † »On
nepotrestá! Bůh není!« * To

je celé jeho smýšlení.

Po celý čas se mu vše daří, † je daleko od myšlenky na tvůj soud, * na všechny své odpůrce hledí s výsměchem.

Ríká si pro sebe: »Nic mnou nehne, * z pokolení do pokolení mě neštěstí nepotká.«

Jeho ústa jsou plná kletby, lsti a úkladu, * pod jeho jazykem jen útrapa a hoře. –

Sedí na číhaně poblíž o-sad, † zabíjí nevinného ve skrytu, * jeho oči slídí po chudákovi.

Číhá v úkrytu jako lev ve svém doupěti, † číhá, aby lapil ubožáka, * lapí ho a vtáhne do své sítě.

Příkrčí se, po zemi se plazí, * chudáci klesají v jeho drá-pech.

Myslí si v srdci: »Bůh za-pomněl, * odvrátil svou tvář, vůbec se nedívá!«

Sláva Otcí.

II (12-18)

POVSTAŇ, Hospodine, Bože, zdvihni svou ruku, * nezapomínej na chudáky!

Jak to, že bezbožník pohrdá Bohem * a říká si v srdci: »Ne-potrestá!«?

Ty však vidíš; ty sleduješ ú-trapy i žal, * abys je vzal do svých rukou.

Na tebe se spoléhá u-božák, * sirotkovi tys pomocní-kem.

Zlom rámě bezbožného bí-dáka, * ztrestěj jeho nepravost

a nebude ho. –

Hospodin je králem na věčné časy, * vyhynuli pohané z jeho země.

Prání ubohých jsi vyslyšel, Hospodine, * vzpružil jsi jim srdce, popráls jim sluchu,

abys právo zjednal slabému a sirotku, * aby člověk, vzešlý ze země, už nenaháněl stra-chu.

Sláva Otcí.

Žalm 12

POMOZ, Hospodine, zbož-ných ubývá, * mezi lidmi se vytrácí věrnost.

Klamou se navzájem falešnými slovy, * hovoří úlis-ným rtem, dvojakým srdcem.

Nechť Hospodin zničí každý úlisný ret, * jazyk, který chlu-bivě mluví,

ty, kteří říkají: »Naše síla je v jazyku, * rty máme k vlast-nímu prospěchu; kdo je náš pán?«

»Pro útisk ubohých, sténání chudých † už povstanu, praví Hospodin, * spásu dám tomu, kdo po ní touží.«

Hospodinovy výroky jsou u-přímná slova, * ryzí stříbro, zbavené hlíny, sedmkrát tří-bené.

Ty nás, Hospodine, o-chráníš * a zachováš navždy před tímto pokolením.

Kolem se toulají bezbožní-ci, * vyvyšují se nejhorší z lidí.

Sláva Otcí.

Středa

Žalm 18-I (2-7)

MILUJI tě, Hospodine, má sílo, * Hospodine, má skálo, mé útočiště; zachránce můj!

Můj Bože, má skálo, na niž se utíkám, * můj štíte, rohu mé spásky, ochrano má!

Budu vzývat Hospodina, je- muž náleží chvála, * a od svých nepřátel budu vysvobozen. –

Obklopil mě smrtící příboj, * přepadly mě záhubné přivaly, ovinula mě osidla podsvětí, * ohrozily mě léčky smrti.

Ve své tísní jsem vzýval Hospodina, * k svému Bohu jsem volal o pomoc:

Ze své svatyně slyšel můj hlas, * mé volání proniklo k jeho sluchu.

Sláva Otcí.

II (8-20)

ZACHVĚLA se a zatřásla ze mě, † zakolísaly základy hor * a zachvěly se, neboť vzplál hněvem.

Vystoupil kouř z jeho chřípí, † sžirající oheň z jeho úst, * žhavé uhlí od něho vzplálo.

Nebesa sklonil a sestoupil, * černý mrak byl pod jeho nohama. –

Jel na cherubu a letěl, * nesl se na křídlech větru.

Jako rouchem se temnotou oděl, * zahalil se do tmavých vod, do hustých mračen.

Bleskem v jeho dohledu * vzplálo žhavé uhlí. –

Z nebe Hospodin zahřměl, * Nejvyšší zaburácel svým hlasem.

Vyslal své šípy a rozptýlil je, * vyslal přemnohé blesky a rozdrtil je.

Tu se ukázala dna oceánů, * základy země byly obaženy, když Hospodin pohrozil, * když zavanul dech jeho hněvu. –

Napráhl svou ruku z výšin a uchopil mě, * vyprostil mě ze spousty vod,

vyrval mě mému mocnému nepříteli, * těm, kdo mě nenáviděli, kdo mě předčili silou.

Přepadli mě v den pro mě osudný, * ale Hospodin se mě zastal.

Vyvedl mě na volné prostranství, * vysvobodil mě, protože mě má rád.

Sláva Otcí.

III (21-30)

ODPLATIL mi Hospodin podle mé spravedlnosti, * odměnil mě podle čistoty mých rukou.

Vždyť jsem zachovával Hospodinovy cesty, * nevzdálil jsem se hříchem od svého Boha.

Neboť jsem míval na zřeteli všechny jeho příkazy, * jeho

nařízením jsem se nevyhýbal,
ale byl jsem před ním bez
úhony, * uchoval jsem se bez
viny.

Odplatil mi Hospodin podle
mé spravedlnosti, * podle čis-
toty mých rukou, kterou vidí
svýma očima. –

K dobrému člověku se
chováš dobrotivě, * s bezúhon-
ným zacházíš láskyplně,
s upřímným jednáš u-

přímně, * s vychytralým však
obezřetně.

Neboť pokorný lid ty za-
chráňuješ, * ale ponižuješ oči
zpujpných. –

Ano, ty Hospodine, zažehu-
ješ mou svítlnu, * mou tem-
notu ozařuješ, můj Bože!

S tebou se vrhám na šiky
neprátele * a hradby ztékám se
svým Bohem.

Sláva Otci.

Čtvrtek

Žalm 18-IV (31-35)

BOŽÍ cesta je dokonalá, †
Hospodinovo slovo, tří-
bené ohněm, * štítem je všem,
kdo se k němu utíkají.

Neboť kdo je Bohem kromě
Hospodina, * kdo je skálou
kromě našeho Boha? –

Bůh, který mě opásává si-
lou, * činí mé chování dokona-
lým,

mým nohám dal hbitost
jako nohám laní * a postavil mě
na výšiny,

mé ruce vycvičil k boji * a
mé paže k napínání bronzové-
ho luku.

Sláva Otci.

V (36-46)

DALS mi svůj záchranný
štíť, † tvá pravice mě pod-
pírala * a tvá starostlivost mě
učinila mocným.

Mým krokům jsi otevřel
širokou cestu, * proto
nezakolísaly mé nohy.

Honil jsem své neprátele a
dostihl je, * nevrátil jsem se,
dokud jsem je úplně nezničil.

Potřel jsem je, že se ne-
mohli vzchopit, * padli mi pod
nohy. –

Opásals mě statečností
k boji, * pode mě srazilš mé
protivníky,

Zahnals na útěk mé ne-
prátele * a zničil ty, kdo mě ne-
návidí.

Křičeli o pomoc, ale nikdo
jim nepomáhal, * volali
k Hospodinu, ale neslyšel je.

Rozdrtil jsem je jako prach
na větru, * jako bláto na ulicích
jsem je rozšlapal. –

Vyprostils mě, když se lid
bouřil, * vládcem národů jsi mě
ustanovil.

Slouží mně lid, který jsem
neznal, * poslouchají mě na

jediné slovo.

Cizinci se ucházejí o mou přízeň, * strachem jsou stíženi, v hrůze opouštějí své tvrze.

Sláva Otci.

VI (47-51)

Ať žije Hospodin, požehnána buď moje Skála, * sláva buď Bohu, mému spasiteli!

Bohu, který mě pověřil odplatou, * pod moji moc národy

sklonil.

Vysvobodil jsi mě od mých nepřátel, † povýšils mě nad moje odpurce, * vyrvals mě z násilníkovy moci.

Proto tě budu, Hospodine, mezi národy chválit, * opěvovat chci tvoje jméno.

Veliká vítězství jsi popřál svému králi, † dáváš přízeň svému pomazanému, * Davidovi a jeho potomstvu navěky.

Sláva Otci.

Pátek

Žalm 35-I (1-2.3b.9-12)

OBOŘ se, Hospodine, na mé protivníky, * bojuj s těmi, kteří proti mně brojí.

! Uchop štít a pavézu, † po-
ustaň mi na pomoc! * Řekni mé duši: »Já jsem tvá spása!« –

Má duše zajásá Hospodinu, * radovat se bude pro jeho pomoc.

Ze všech svých sil budu volat: * »Hospodine, kdo se ti vyrovná?

Vysvobozuješ chudáka z moci silnějšího, * nebohého ubožáka z lupičovy ruky.« –

Vystoupili nespravedliví svědci, * ptali se mě na to, co nevím.

Za dobré zlým se mi odměnili * tím, že mě opustili.

Sláva Otci.

II (13-16)

VŽDYŤ já, když oni churavěli, oděl se kajícím rouchem, † postem se trýznil, * modlitbou obíral v nitru,

jako k příteli, jako k bratru se choval, * skleslý byl smutkem, jak bych nad matkou truchlil. –

Ale když já jsem klopýtl, měli radost a srotili se, * srotili se proti mně a bili mě znenadáni.

Drásali mě bez přestání, † tupili, posmívali se mi, * skřípali proti mně zuby.

Sláva Otci.

III (17-19.22-23.27-28)

PANE, jak dlouho budeš přihlízet? † Od řvoucích zvířat vysvobod' mou duši, * od lvů můj život.

Vzdám ti díky ve velkém

shromáždění, * v zástupech lidu budu tě chválit. –

At' se nade mnou neradují moji nespravedliví neprátele, * necht' škodolibě nemžourají, kdo mě nenávidí bez příčiny!

Viděl jsi to, Hospodine, nemlč, * Pane, nevzdaluj se ode mě!

Probud' se, procitni a zachraň mě, * Bože můj a Pane,

ujmi se mě! –

Necht' jásají a plesají, kdo přeji mé spravedlivé věci, * at' mohou stále říkat: Bud' veleben Hospodin, on přeje vše nejlepší svému služebníku.

Můj jazyk bude oslavovat tvou spravedlnost, * stále hlásat tvou chválu.

Sláva Otci.

Sobota

V liturgickém mezidobí se zpívají následující žalmy. V době adventní, vánoční, postní a velikonoční pak oddíly žalmu 105, str. 11.

Žalm 131

HOSPODINE, mé srdce se nevypíná, * nevyvyšují se mé oči,

neženu se za velikými věcmi * pro mě nedostižnými. –

Spíše jsem uklidnil a utišil svou duši † jako dítě na matčině klíně; * jako dítě, tak je má duše ve mně. –

! Doufej, Izraeli, v Hospodina * nyní i navěky.

Sláva Otci.

Žalm 132-I (1-10)

PAMATUJ, Hospodine, na Davida, * na veškerou jeho starostlivost,

jak přísahal Hospodinu, * sliboval Mocnému Jakubovu: –

»Nevkročím do svého obytného domu, * nevstoupím na své připravené lůžko,

nepopřeji spánku svým očím, * svým víčkům odpočinku,

dokud nenaleznu místo pro Hospodina, * příbytek Mocnému Jakubovu.« –

Hle, slyšeli jsme o ní v Efratě, * nalezli jsme ji na polích Jaaru.

Vejděme do jeho příbytku, * klaňme se u podnože jeho nohou. –

Vstaň, Hospodine, vejdi na místo svého odpočinku * ty i tvá vznešená archa!

Tvoji kněží at' obléknou spravedlnost * a tvoji zbožní at' se jasotem rozjásají!

Pro Davida, svého služebníka, * neodmítej tvář svého po

mazaného!

Sláva Otcí.

II (11-18)

PŘÍSAHAL Hospodin Davidovi * s věrností, kterou neporuší:

! »Potomka z tvého rodu * dosadím na tvůj trůn.

Budou-li tvoji synové dbát na mou smlouvu, * na mé příkazy, kterým je naučím,

těž jejich synové navěky * budou sedět na tvém trůně!« –

Nebot' Hospodin si vyvolil Sión, * přál si ho mít za své sídlo:

»To je můj příbytek navěky, * zde budu sídlit, ten jsem si zvolil. –

Jeho pokrmu štědře požehnám, * jeho chudé nasytím chlebem.

Jeho kněze obléknu v spásu, * jeho zbožní se jásotem rozjásají. –

Zde dám vyrašit rohu Davidovu, * rozzehnu svítlnu svému pomazanému.

Jeho nepřátele obléknu v hanbu, * ale na něm zazáří má koruna.«

Sláva Otcí.

V době adventní, vánoční, postní a velikonoční:

Žalm 105-I (1-11)

OSLAVUJTE Hospodina, vzývejte jeho jméno, *

hlásejte mezi národy jeho díla.

Zpívejte mu, hřejte mu, * vypravujte o všech jeho dívech! honoste se jeho svatým jménem, * ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina! –

Uvažujte o Hospodinu a jeho moci, * stále hledejte jeho tvář!

Pamatujte na divy, které učinil, * na jeho zázraky a rozsudky jeho úst,

potomstvo Abraháma, jeho služebníka, * synové Jakuba, jeho vyvoleného! –

Hospodin sám je náš Bůh, * po celé zemi platí jeho rozhodnutí.

Pamatuje věčně na svoji smlouvu, * na slib, který ustanovil pro tisíc pokolení,

na smlouvu, kterou sjednal s Abrahámem, * na svou přísahu Izákovi. –

Jako závazek to stanovil Jakubovi, * Izraelovi jako věčnou smlouvu.

Řekl: »Tobě dám kananejskou zemi v dědičný úděl.«

Sláva Otcí.

II (12-22)

I když jich bylo počtem málo, * nemnoho, a byli v zemi přistěhovalci,

putovali od národa k národu, * z jednoho království k jinému kmeni,

nedopustil, aby je kdo utlačoval * a kvůli nim trestal krále:

»Nedotýkejte se mých po-
mazaných, * neubližujte mým
prorokům!« -

! Přivolal na zemi hlad, * zba-
vil je chleba.

Poslal před nimi muže, *
Josef byl prodán za otroka.

Sevřeli pouty jeho nohy, *
do želez jeho hrdlo,

dokud se nesplnil jeho vý-
rok, * Hospodinovo slovo jej o-
věřilo. -

Král poslal, a osvobodil
ho, * vládce národů ho pro-
pustil.

Ustanovil ho pánem svěho
domu * a vládcem veškerého
svěho majetku,

aby vychovával knížata, jak
uzná za vhodné, * a jeho rádce
učil moudrosti.

Sláva Otcí.

III (23-45)

TEHDY přišel Izrael do Egyp-
ta * a Jakub se stal hostem
v Chámově zemi.

Nadmíru pak rozmnožil
svůj národ * a dal mu větší
sílu než jeho protivníkům.

Zvrátil jim srdce, že
nenáviděli jeho národ, * že
lstivě jednali s jeho služební-
ky.

Tehdy poslal Mojžíše, svého
služebníka, * Áróna, jehož si
vyvolil.

Dělali mezi nimi jeho divy *
a zázraky v Chámově zemi. -

Seslal temnoty, a nastala
tma, * ale oni odpírali jeho slo-
vům.

Proměnil v krev jejich vody *
a zahubil jim ryby.

Jejich země se hemžila ža-
bami, * vnikly i do komnat je-
jich králů.

Rozkázal a přiletěla hejna
much, * komáři byli v celém je-
jich kraji.

Místo deště dal jim krupobi-
tí, * plameny ohně v jejich ze-
mi.

Potloukl jim révu i fíky, *
polámal stromy na jejich ú-
zemí. -

Rozkázal a přiletěly ko-
bylky * a sarančat nespočetné
spousty.

Zhltaly všechnu zeleň v je-
jich zemi, * zhltaly jim plodiny
obilí.

Pobil všechny prvorozené
v jejich zemi, * prvotina vešk-
eré jejich mužné síly. -

Potom své vyvedl se
stříbrem a zlatem, * nebylo
nemocných v jejich kmenech.

Egyptané se radovali, že od-
cházejí, * neboť hrůza z nich
padla na ně.

Rozestřel oblak, aby je
chránil, * oheň, aby svítil v no-
ci. -

Projevili žádost, i poslal jim
křepelky * a sytil je chlebem
z nebe.

Rozrazil skálu a vytryskla
voda, * valila se pouští jak ře-
ka.

Neboť pamatoval na své
svaté slovo, * které dal Abrahá-
movi, svému služebníku. -

V radosti vyvedl svůj ná-

rod, * s jásotem své vyvolené.

Dal jim pohanské země, *
zmocnili se majetku národů,
aby zachovávali jeho zá-

kony * a dbali jeho nařízení.
Sláva Otci.

DRUHÝ TÝDEN

Neděle

Žalm 104-I (1-12)

VELEB, duše má, Hospodi-
na! * Hospodine, můj
Bože, jsi nadmíru velký!

Velebností a vznešeností ses
oděl, * světlem se halíš jako
pláštěm. -

Napjals nebesa jak sta-
novou plachtu, * nad vodami
jsi zbudoval své síně.

Z mraků si děláš svůj vůz, *
kráčíš na perutích větru.

Větry si volíš za své posly, *
za své služebníky plameny oh-
ně. -

Zemi jsi založil na jejích zá-
kladech, * nezakolísá na věčné
věky.

Oceánem jsi ji přikryl jako
šatem, * nad horami stanuly
vody. -

Utekly před tvou hrozbou, *
zděsily se před rachotem tvého
hromu.

Hory se zvedly, údolí kles-
la * na místo, kterés jim určil.

Vymezil jsi hranici, kterou
nesmějí přejít, * aby znovu
nepřikryly zemi. -

Pramenům dáváš stékat
v potoky, * které plynou mezi
horami.

Napájejí všechnu polní
zvěř, * divocí osli hasí svou ží-
zeň.

Podél nich hnízdí nebeské
ptactvo, * ve větvích švitoří
svou píseň.

Sláva Otci.

II (13-23)

ZE svých komor zavlažuješ
hory, * země se sydí plody
tvého díla.

Dáváš růst trávě pro doby-
tek, * bylinám užitečným člo-
věku,

aby dobýval ze země chléb *
i víno k radosti lidského srdce,

aby olejem rozjasnil tvář * a
chléb aby posílil srdce člověka. -

Syť se Hospodinovo stro-
moví, * libanonské cedry, které
zasadil.

Tam si ptáci stavějí hníz-
da, * jedle jsou domovem ča-
pům.

Vysoké hory kozorožcům, *
jezevcům jsou útulkem skály. -

Měsíc jsi udělal, aby určoval
čas, * i slunce ví, kdy má za-
padnout.

Když přivádíš tmu a na-
stává noc, * potuluje se v ní
kdejaké lesní zvíře.

Lvičata řvou po kořisti * a
žádají od Boha svůj pokrm.

Když vychází slunce, sta-
hují se * a uléhají do svých

doupat.

Tu vychází člověk ke svému dílu, * ke své práci až do večera.

Sláva Otcí.

III (24-35)

JAK četná jsou tvá díla, Hospodine! † Všechno jsi moudře učinil, * země je plná tvého tvorstva.

Zde moře mohutné a širošířé, † v něm nespočetné hemžení * živočichů drobných i velkých.

Po něm plují lodi * i leviatan, jehož jsi stvořil, aby si v něm hrál. –

Všichni čekají od tebe, * že jim dáš obživu v pravý čas.

Ty jim dáváš, a oni sbírají, * otvíráš ruku, a sytí se dobrymi

dary.

Děsí se, když skryješ svou tvář, † hynou, když vezmeš jim život, * a vracejí se do svého prachu.

Když sešleš svého ducha, jsou stvořeni, * a obnovuješ tvář země. –

Nechť věčně trvá Hospodina sláva, * ať se Hospodin těší ze svého díla!

Když pohlédne na zemi, chvěje se, * když se dotkne hor, dýmají. –

Chci zpívat Hospodinu, pokud žiji, * opěvovat chci svého Boha, dokud budu.

Kéž se mu líbí má píseň; * má radost bude v Hospodinu.

Kéž na zemi vyhynou hříšníci, † bezbožní ať už nejsou! * Veleb, duše má, Hospodina!

Sláva Otcí.

Ponděří

Žalm 31-I (2-9)

Ktobě se utíkám, Hospodine, ať nejsem zahanben navěky, * vysvobod' mě, jsi spravedlivý!

! Popřej mi sluchu, * rychle mě zachraň!

Bud' mi ochrannou skálou, * opevněnou tvrzí k mé záchráně,

vždyť ty jsi má skála a má tvrz, * pro své jméno mě povedeš a budeš řídit. –

Vyprostíš mě z léčky pro mě nastražené, * neboť ty jsi mé ú-

točiště.

Do tvých rukou svěřuji svého ducha, * Hospodine, věrný Bože, ty mě vysvobodíš.

Ctitele nicotných model nenávidíš, * já však důvěřuji v Hospodina. –

Budu se veselit a jásat nad tvým slitováním † že jsi shlédl na moji bídu, * že jsi mé duši pomohl v tísní,

žes mě nevadal do moci nepříteli, * ale postavils mé nohy na volné prostranství.

Sláva Otcí.

II (10-17)

SMILUJ se nade mnou, Hospodine, je mi úzko, * hořem chřadne mé oko, duše i tělo,

Nebot' můj život hyne ve strastech, * má léta v hořeko-vání

Strast mě zbavuje síly, * moje kosti chřadnou. -

Všichni nepřátelé mnou opovrhují, † sousedům jsem pro smích, na postrach svém známým, * kdo mě venku zhledné, prchá přede mnou.

vypadl jsem z paměti, jako bych byl mrtev, * podoben jsem rozbitému hrnci.

Vždyť se tolik o mně šeptá - slyšel jsem to - hrůza o-devšad! * Spolu se proti mně radí, usilují zničit mi život. -

Já však, Hospodine, v tebe doufám, * říkám: Ty jsi můj Bůh!

Můj osud je ve tvé ruce, * vysvobod' mě z moci mých ú-hlavních nepřátel!

Svou jasnou tvář ukaž svému služebníku, * zachraň mě svou slitovností.

Sláva Otci.

III (20-25)

JAK nesmírná je tvá do-brotivost, Hospodine, † uchovals ji těm, kdo se tě bo-jí, * popřáváš ji těm, kdo se k tobě utíkají před lidmi.

Tvoje tvář je jim bezpečnou ochranou * před spiknutím li-dí,

ukrýváš je ve stanu * před svárlivými řečmi. -

Požehnán bud' Hospodin, že mi prokázal * podivuhodné milосrdenství v opevněném městě

Už jsem si říkal sklíčeně: * »Jsem zapuzen od tvých očí!«

Tys však uslyšel můj hlasitý nářek, * když jsem volal k tobě o pomoc. -

Milujte Hospodina, všichni jeho svatí, * Hospodin zachová-vá věrné,

ale plnou měrou odplácí těm, * kdo si počínají drze.

Vzmužte se a bud'te sr-dnatí, * všichni, kdo spoléháte na Hospodina.

Sláva Otci.

Úterý

Žalm 37-I (1-11)

NEHNĚVEJ se na ty, kdo ko-nají zlo, * nezávid' těm, kdo páchají nepравost,

vždyť zvadnou rychle jako

tráva, * jako zelená bylina u-schnou. -

Doufej v Hospodina a čin dobro, * pak budeš přebývat v zemi a těšit se klidu.

Raduj se v Hospodinu * a dá

ti, po čem touží tvé srdce. –
 Hospodinu svěř svůj osud, *
 v něho důvěřuj, on sám bude
jednat.

Tvé spravedlnosti dá vzejít
 jako světlu, * tvému právu jak
polednímu jasu. –

Spočiň v Hospodinu a
důvěřuj v něho! † Nezlob se na
 toho, kdo má v životě štěstí * a
 při tom strojí úklady.

Přestaň se hněvat a zanech
zlosti, * nepohoršuj se, to vede
 jen k zlému. –

Neboť zločinci budou vy-
hlazeni, * kdo však doufají
 v Hospodina, budou vlastnit
zemi.

Ještě chvíli – a bezbožník
zmizí, * nadarmo se budeš
pídit po jeho stopě.

Pokorní však budou vlast-
nit zemi, * budou se těšit
 z hlubokého klidu.

Sláva Otci.

II (12-29)

BEZBOŽNÍK strojí úklady
spravedlivému, * skřípá
 proti němu zuby.

Pán se mu však směje, *
 vidí, že se blíží jeho den. –

Bezbožní taší meč, napínají
svůj luk, † aby skláli chudáka
 a ubožáka, * aby povraždili ty,
 kdo žijí správně.

Meč jim však vnikne do
vlastního srdce * a jejich luky
 se zlámou. –

Lepší je troška, kterou má
spravedlivý, * než velké bohat-
ství bezbožníků,

neboť ramena bezbožníků
 budou zpřerážena, * ale
spravedlivé Hospodin podpírá.

Hospodin pečuje o život
bezúhonných, * dědictví jejich
přetrvá věky.

Nebudou zahanbeni v do-
bách neštěstí, * nasytí se ve
dnech hladu. –

Ano, bezbožníci zhynou, †
neprátele Hospodinovi zajdou
 jako květ luhů, * vyvanou jako
dým.

Bezbožník si půjčuje, ale
nesplácí, * spravedlivý se však
ustrne a rozdává. –

Ti, kterým Bůh žehná,
vlastnit budou zemi, * ti,
 kterým zlořečí, zhynou.

Hospodin dává krokům člo-
věka sílu, * má zálibení v jeho
životní cestě.

Ještěže padne, nezůstane
ležet, * protože mu Hospodin
podpírá ruku. –

Byl jsem chlapec, a už jsem
stařec, † ale neviděl jsem, že by
spravedlivý byl opuštěn, * že by
 jeho děti žebrały o chléb;

pokaždé se ustrne a půjčí, *
 za to na jeho dětech spočine
požehnaní. –

Chraň se zlého a čiň dob-
ré, * a přežiješ věky,

neboť Hospodin miluje
spravedlnost, * neopouští svoje
zbožné.

Zločinci však zajdou, * po-
tomstvo bezbožníků bude vy-
hlazeno.

Spravedliví budou vlastnit

zemi, * budou ji obývat věčně.
Sláva Otcí.

III (30-40)

ÚSTA spravedlivého mluví
moudře, * jeho jazyk hov-
oří, co je správné.

Boží zákon mu ovládá srd-
ce, * proto nevrávorají jeho
kroky.

Bezbožník číhá na spraved-
livého, * snaží se ho zabit.

Hospodin však mu ho
neponechá v moci, * nedá ho
odsoudit, až bude souzen. –

Doufej v Hospodina * a drž
se jeho cesty,

povýší tě, abys vlastnil ze-
mi, * s radostí uzříš zkázu bez-
božníků.

Viděl jsem zpujného bez-
božníka, * vypínal se jako
košatý cedr.

Přešel jsem – a hle, už ho
nebylo, * hledal jsem ho – a ne-
našel. –

Všimni si člověka bezúhon-
ného, pozoruj poctivého: *
vždyť budoucnost patří po-
kojným lidem.

Hříšníci však budou všichni
zničeni, * vyhlazeno bude po-
tomstvo bezbožníků.

Ale spravedlivým přichází
spása od Hospodina, *
v dobách tísne je jim útočiš-
těm.

Hospodin jim pomáhá a je
vysvobozuje, † bezbožníků je
zbavuje a chrání je, * protože
se k němu utíkají.

Sláva Otcí.

Středa

Žalm 39-I (2-7)

ŘEKL jsem: dám si pozor
na své chování, * abych
nezhřešil svým jazykem,

do svých úst si vložím uz-
du, * pokud bude přede mnou
bezbožník. –

Zmlkl jsem v tichu, zbaven
štěstí, * má bolest se však roz-
jitřila.

Srdce mi vzplálo v nitru, †
když jsem uvažoval, vznítíl se
oheň * a jazykem jsem se ozval:
–

Dej mi poznat, Hospodine,
můj konec, † jaká je míra mých

dnů, * ať si uvědomím svou po-
míjivost.

Hle, na pídě jsi vyměřil mé
dny † a můj život je před tebou
jako nic, * každý člověk trvá jen
co dech.

Jen jako stín jde člověk
životem, † zbytečně se
vzrušuje, * hromadí, a neví pro
koho.

Sláva Otcí.

II (8-14)

A nyní, co mohu čekat, Pa-
ne? * V tobě je má naděje.

Zbav mě všech mých nepravostí, * nevydávej mě pro smích bláznů!

Mlčím, neotvírám svá ústa, * vždyť tys to učinil!

! Zbav mě své rány, * hynu pod úderem tvé ruky.

Trestem káráš vinu člověka, † ničíš jako mol, co má nejcennější: * každý člověk je pouze jak dech.

! Slyš, Hospodine, mou prosbu, † nakloň svůj sluch k mému volání, * nemlč k mým slzám!

Vždyť jsem u tebe jen hostem, * přistěhovalcem, jako byli všichni moji otcové.

Odvrát' ode mě svůj pohled, ať si vydechnu, * dříve než odejdu a už nebudu.

Sláva Otcí.

Žalm 52

! **P**ROČ se chlubiš hanebnostíi, * bezectný siláku?

Stále jen myslíš na zkázu, *

tvůj jazyk je jak ostrá břitva, ty pleticháři!

Podlost je ti milejší než dobro, * lhaní víc než mluvit, jak se sluší.

V každé pomlouvačné řeči ! máš zálibu, * falešný jazyku!

Proto tě Bůh zahubí, * odstraní tě navždy,

vytáhne tě ze stanu, * vyrve tě ze země živých.

Spravedliví to uvidí a zaleknou se, * jemu se však vy-smějí:

»Hle, člověk, kteřý si ne-zvolil * Boha za svou záštitu,

spoléhal na své velké bohatství, * domohl se moci svou násilností.«

Já však jsem jako zelená oliva v Božím domě, * stále se spoléhám na Boží slitovnost.

Ustavičně tě chci chválit, že jsi to učinil, * před tvými svatými chci slavit tvé jméno, neboť je dobré.

Sláva Otcí.

Čtvrtek

Žalm 44-I (2-9)

BOŽE, slychali jsme na vlastní uši, * naši otcové nám vyprávěli,

! cos vykonal za jejich časů, * v pradávných dobách.

Tys je svou rukou usadil, když jsi vyhnal pohany, * dals jim růst, když jsi potřel národy.

Vždyť neobsadili zemi svým mečem, * nepomohlo jim k vítězství jejich rameno,

byla to tvá pravice a tvé rámě, * tvá jasná tvář, neboť jsi je miloval.

Tys můj král a můj Bůh, * popřál jsi vítězství Jakubovi.

S tebou jsme zdolali své ne-

přátele, * v tvém jménu jsme pošlapali své protivníky. –

Na svém luku jsem si nezakládal, * vítězství mi nedal můj meč.

Ty však jsi nám pomohl k vítězství nad našimi nepřáteli, * zahanbils ty, kteří nás nenávidí.

Bohem jsme se stále honosili, * navěky jsme chválili tvé jméno.

Sláva Otci.

II (10-17)

NYNÍ však jsi nás zavrhl a zahanbil, * netáhneš už, Bože, s našimi vojsky.

Dopustil jsi, že jsme utíkali před odpůrci, * nabrali si lupu ti, kdo nás nenávidí.

Vydal jsi nás jak ovce na porážku * a rozptýlils nás mezi pohany, –

takřka zadarmo jsi odprodal svůj národ, * nezískal jsi mnoho jejich cenou.

Naším sousedům jsi nás vydal na pohanu, * našemu okolí v potupu a posměch.

Dopustils, že jsme se stali pro národy pořekadlem, * pohané nad námi posměšně kývají hlavou. –

Svou hanbu mám stále na zřeteli, * stud se mi hrne do

tváře,

když slyším pohanu a výsměch, * když vidím nepřitele, jak se chce pomstít.

Sláva Otci.

III (18-27)

TO vše nás stihlo, i když jsme na tebe nezapomínali, * ani nezrušili tvou smlouvu; neodvrátilo se ani naše srdce * a nesešly naše kroky z tvé stezky,

když jsi nás rozdrtil na strastiplném místě * a přikryl jsi nás temnotou. –

Kdybychom zapomněli na jméno svého Boha, * kdybychom vztáhli své ruce k cizímu bohu,

nebyl by na to Bůh přišel? * Vždyť on zná tajnosti srdce!

Pro tebe jsme přece stále vraždění, * mají nás jen za jatečné ovce! –

Vzbud' se, proč spíš, Pane? * Probud' se, neodháněj nás navždy!

Proč skrýváš svou tvář, * zapomínáš na naši bídu a útisk?

Vždyť do prachu je sražena naše duše, * na zemi leží naše tělo.

Povstaň nám na pomoc * a vysvobod' nás pro svou lásku!

Sláva Otci.

Pátek

Žalm 38-I (2-5)

HOSPODINE, netrestej mě ve
svém hněvu, * nekárej mě
ve svém rozhorlení.

Vždyť se do mě zaryly tvé ší-
py, * dopadla na mě tvá ruka.

-

Pro tvůj hněv není na mém
těle zdravého místa, * pro můj
hřích není ve mně jediná kost
celá.

Vin se mi nakupilo až nad
hlavu, * tíží mě jako přetěžké
břímě.

Sláva Otci.

II (6-13)

RÁNY mi hnisají a páchnou, *
že jsem jednal pošetile.

Shrbený, nadmíru sklíčený *
den co den smutně se vláčím.

-

Vždyť má bedra jsou celá
zanícená, * zdravého místa ne-
ní v mém těle.

Jsem malátný a zcela
zkrušený, * křičím proto, že
mé srdce sténá.

-

Pane, ty víš o každé mé tou-
ze, * mé vzdychání ti není skry-
té.

Srdce mi buší, opustila mě
síla, * i světlo mi hasne v očích.

-

Moji přátelé a druhové se
vyhýbají mému neštěstí, * i
moji příbuzní se mě straní.

Strojí mi lěcky ti, kdo pasou
po mém životě, * kdo usilují o
mé neštěstí,

hrozí mi zkázou * a stále jen !
úklady vymýšlejí.

Sláva Otci.

III (14-23)

JÁ však jsem jako hlu-
chý, neslyším, * jsem jako
němý, který neotvírá ústa.

Jsem jako člověk, kteřý ne-
slyší, * jehož ústa nemají od-
povědi.

-

Vždyť v tebe, Hospodine,
doufám, * ty vyslyšíš, Pane,
můj Bože!

Říkávám si totiž, jen ať se
nade mnou neradují, * ať se
nade mnou nevypínají, když
zakopnu v chůzi.

-

Mám ovšem k pádu velmi
blízko, * před sebou mám stále
svou bolest.

Ano, vyznávám svou vinu, *
pro svůj hřích jsem sklícen.

-

Ti, kdo bez příčiny proti
mně brojí, jsou silní, * mnoho
je těch, kdo mě neprávem ne-
návidí,

kdo zlem splácejí za do-
bro, * stíhají mě, že se o dobro
snažím.

-

Neopouštěj mě, Hospodi-
ne, * Bože můj, nevzdaluj se o-
de mě!

Pospěš mi na pomoc, * Pa-
ne, má spásu!

Sláva Otci.

Sobota

V liturgickém mezidobí se zpívají následující žalmy. V době adventní, vánoční, postní a velikonoční pak oddily žalmu 106, str. 23.

Žalm 136-I (1-9)

OSLAVUJTE Hospodina, neboť je dobřý, * jeho milosrdenství trvá navěky.

Oslavujte Boha bohů, * jeho milosrdenství trvá navěky.

Oslavujte Pána pánů, * jeho milosrdenství trvá navěky. –

On sám učinil velké divy, * jeho milosrdenství trvá navěky.

On moudře učinil nebe, * jeho milosrdenství trvá navěky.

On rozprostřel na vodách zemi, * jeho milosrdenství trvá navěky.

On učinil veliká světla, * jeho milosrdenství trvá navěky:

slunce, aby vládlo ve dne, * jeho milosrdenství trvá navěky,

měsíc a hvězdy, aby vládly v noci, * jeho milosrdenství trvá navěky.

Sláva Otci.

II (10-15)

ON pobil Egyptany v jejich prvorozencích, * jeho milosrdenství trvá navěky.

On vyvedl Izraele z jejich středu, * jeho milosrdenství trvá navěky,

mocnou rukou a napřáženým ramenem, * jeho milosrdenství trvá navěky. –

On rozdělil Rudé moře, * jeho milosrdenství trvá navěky, a převedl Izraele jeho středom, * jeho milosrdenství trvá navěky.

On svrhl faraóna s jeho vojskem do Rudého moře, * jeho milosrdenství trvá navěky.

Sláva Otci.

III (16-26)

ON vedl svůj národ na poušti, * jeho milosrdenství trvá navěky.

On potřel veliké krále, * jeho milosrdenství trvá navěky.

On zabil mocné krále, * jeho milosrdenství trvá navěky:

Sichona, krále amoritského, * jeho milosrdenství trvá navěky,

a Oga, krále bašanského, * jeho milosrdenství trvá navěky,

a dal jejich zem do majetku, * jeho milosrdenství trvá navěky,

do majetku Izraeli, svému služebník, * jeho milosrdenství trvá navěky. –

On si vzpomněl na nás v našem ponížení, * jeho milosrdenství trvá navěky,

a vysvobodil nás od našich protivníků, * jeho milosrdenství trvá navěky.

On dává pokrm každému tvoru, * jeho milosrdenství trvá navěky. –

Oslavujte Boha nebes, * jeho milosrdenství trvá navěky.
Sláva Otci.

*V době adventní, vánoční,
postní a velikonoční:*

Žalm 106-I (1-18)

OSLAVUJTE Hospodina, nebot' je dobry, * jeho milosrdenství trvá navěky.

Kdo vyličí mocné Hospodiny činy, * kdo vypoví všechnu jeho slávu?

Blaze těm, kteří dbají práva, * spravedlivě jednají v každé době. –

Pamatuj na mě, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu, * ujmi se mě a pomoz mi,

abych se těšil ze štěstí tvých vyvolených, † abych se radoval z radosti tvého lidu, * abych se chlubil spolu s tvým dědictvím. –

Hřešili jsme jako naši otcové, * páchali jsme nepravost, jednali bezbožně.

Naši otcové v Egyptě * necháпали tvé divy,

neměli na paměti množství tvých dobrodiní, * ale vzepřeli se proti Nejvyššímu u Rudého moře,

Přece však je zachránil pro své jméno, * aby ukázal svou moc. –

Pohrozil Rudému moři, a vyschlo, * vedl je mezi vlnami jako po pevné zemi.

Zachránil je z moci toho, jenž je nenáviděl, * vyprostil je z moci nepřítele.

Vody zatopily jejich protivníky, * nezůstal z nich ani je den.

Tu uvěřili jeho slovům * a zpívali mu pišeň chvály. –

Brzy však zapomněli na jeho skutky, * nevyčkali jeho rozhodnutí.

Dali se strhnout žádosti vostí na poušti, * pokoušeli Boha na pustině.

Splnil jim jejich žádost, * ale poslal na ně í nakažlivou ne moc. –

V táboře záviděli Mojžíšovi * a Árónovi, zasvěcenému Hospodinu.

Otevřela se země a pohltila Datana, * zavřela se nad Abiramovou tlupou.

V jejich tlupě vzplanul o heň, * plamen spálil bezbožníky.

Sláva Otci.

II (19-33)

ZHOTOVILI si tele u Chorebu * a klaněli se modle u litě z kovu.

Zaměnili tak svoji Slávu * za sochu býka, který požírá trávu.

Zapomněli na Boha, který je zachránil, * který v Egyptě vy konal divy,

zázraky v Chámově zemi, * úžasné skutky u Rudého moře.

Rozhodl se, že je zničí, †
kdyby se Mojžíš, jeho vyvolený,
u něho nepřimlouval, * aby
odvrátil jeho hněv, jímž je chtěl
zhubit. –

Pohrdli vytouženou zemí, *
nevěřili jeho slovu.

Reptali ve svých stanech, *
neposlouchali Hospodinova
hlasu.

Proto jim přísahal pozdviže-
nou rukou, * že je zničí na
poušti,

že jejich potomstvo rozptýlí
mezi národy, * že je rozpraší do
cizích zemí. –

Přidali se k Bál Peorovi, *
jedli oběti mrtvých bohů.

Dráždili Hospodina svými
zločiny, * proto je stihla po-
hroma.

! Tu povstal Pinchas a zjed-
nal spravedlnost. * Pohroma
přestala.

Připočítlo se mu to k zá-
sluze * po všechna pokolení na
věčné časy. –

Popudili ho u vod v Me-
ribě, * zle se vedlo Mojžíšovi je-
jších vinou,

neboť rozhořčili jeho mysl, *
že svými rty nerozvážně mluvil.
Sláva Otcí.

III (34-48)

NEVYHUBILI národy, * jak jim
Hospodin rozkázal,

ale smísili se s pohany * a
naučili se jejich skutkům.

Uctívali jejich modly, * a ty
se jim staly léčkou. –

Obětovali své syny * i své
dcery zlým duchům.

Prolévali nevinnou krev, †
krev svých synů a dcer, * které
obětovali kananejským mod-
lám.

Země byla poskvrněna kr-
ví, † znečistili se svými skutky *
a zpronevěřili se svými zločiny. –

Tu vzplanul hněv Hospod-
inův proti jeho národu * a
zošklivil si své dědictví.

Proto je vydal do moci po-
hanů; * vládli jim ti, kteří je ne-
náviděli.

Utiskovali je nepřátelé, *
museli se sklonit pod jejich ru-
ku. –

Mnohokrát je vysvobo-
dil, † oni ho však roztrpčovali
svými pletichami, * proto byli
pokořeni pro své viny.

Ale shlédl na jejich
soužení, * když slyšel jejich
prosbu.

Rozpomenu se kvůli nim
na svoji smlouvu * a slitoval se
pro své velké milosrdenství.

Vzbudil k nim soucit *
u všech, kteří je přivedli do
zajetí. –

Vysvobod' nás, Hospodine,
náš Bože, * a shromáždí nás
z pohanských zemí,

abychom chválili tvé svaté
jméno * a chlubili se tvou slá-
vou. –

Požehnaný Hospodin, Bůh
Izraelův, † od věků až na
věky! * Všechen lid ať řekne:
»Amen!«

Sláva Otcí.

TŘETÍ TÝDEN

Neděle

Žalm 145-I (1-9)

BUDU tě oslavovat, můj Bože, králi, * budu velebit tvé jméno po všechny věky.

Každý den tě budu velebit * a chválit tvé jméno po všechny věky. –

Veliký je Hospodin a veškeré chvály hodný, * jeho velikost je nevystižná.

Jedno pokolení zvěstuje druhému tvé činy * a oznamuje tvoji moc. –

Mluví o nádherné slávě tvé vznešenosti, * rozmlouvají o tvých dívech.

Vypravují o moci tvých hroživých skutků, * hovoří o tvé nesmírnosti.

Rozhlašují chválu tvé velké laskavosti, * jásají nad tvou spravedlností. –

Milosrdný a milostivý je Hospodin, * shovívavý a plný lásky.

Dobrotivý je Hospodin ke všem * a soucit má se všemi svými tvory.

Sláva Otcí.

II (10-13a)

Ať tě chválí, Hospodine, všechna tvá díla * a tvoji zbožní ať tě velebí!

Ať vypravují o slávě tvého království, * ať mluví o tvé síle,

aby poučili lidi o tvé moci, * o slávě tvé vznešené říše.

Tvé království je království všech věků * a tvá vláda trvá po všechna pokolení.

Sláva Otcí.

III (13b-21)

VĚRNÝ je Hospodin ve všech svých slibech * a svatý ve všech svých činech.

Hospodin podpírá všechny, kdo klesají, * a pozvedá všechny skličené.

Oči všech doufají v tebe * a ty jim dáváš pokrm v pravý čas.

Otvíráš svou ruku * a sytiš vše živé s laskavostí. –

Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách * a svatý ve všech svých činech.

Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají, * všem, kdo ho vzývají upřímně.

Vyplní vůli svých ctitelů, * slyší jejich volání a zachrání je.

Zachovává Hospodin všechny, kdo ho milují, * a všechny bezbožníky zničí. –

Ať má ústa hlásají Hospodinu chválu, * vše, co žije, ať velebí jeho svaté jméno po všechny věky!

Sláva Otcí.

Pondělí

Žalm 50-I (1-6)

SVRCHOVANÝ Bůh, Hospodin, promluvil a volal zem * od východu slunce až na západ.

Bůh zazářil ze Sionu plného nádhery: * přichází náš Bůh a nemlčí.

Před ním šírající oheň * kolem něho zuří bouře. –

Shůry volá k nebesům i k zemi, † hodlá soudit svůj lid: »Shromážděte mi mé svaté, * kteří oběti sjednali mou smlouvu!«

A nebesa zvěstují jeho spravedlnost, * že sám Bůh je soudcem.

Sláva Otcí.

II (7-15)

SLYŠ, můj lide, budu mluvit, † Izraeli, proti tobě budu svědčit * já jsem Bůh, tvůj Bůh!

Nekárám tě pro tvé oběti, * vždyť tvé žertvy jsou stále přede mnou.

Nemusím brát býka z tvého chléva * ani kozly z tvých ohrad. –

Nebot' mně patří veškerá zvěř lesní * a na svých horách mám zvířat na tisíce.

Znám všechny ptáky na nebi, * mé je vše, co se hemží na poli.

Kdybych měl hlad, nebudu ti o tom říkat, * vždyť můj je svět se vším, co ho plní! –

Copak požívám maso z býků * či piji kozlí krev?

Přinášej Bohu obět' chvály * a plň Nejvyššímu své sliby!

Pak mě vzývej ve dni soužení, * vysvobodím tě, a buď mě chválit.«

Sláva Otcí.

III (16-23)

ALE hříšníkovi Bůh praví: † »Proč odříkáváš má přikázání * a bereš do úst mou smlouvu

ty, který nenávidíš kázeň * a má slova házíš za sebe? –

Když jsi viděl zloděje, běžel jsi s ním * a s cizoložníky jsi míval účast.

Zlo jsi vypouštěl ze svých úst * a tvůj jazyk osnoval úskok. –

Bavil ses pomlouváním svého bratra * tupil jsi syna své matky.

Takto jsi jednal, a já mám mlčet? † Myslil jsi, že jsem jako ty? * Usvědčím tě a řeknu ti to do očí! –

Uvažte to, kdo zapomináte na Boha! * Jinak vás zahubím a nikdo vám nepomůže!

Kdo přináší obět' chvály, ten mě ctí, * kdo žije správně, tomu ukážu Boží spásu.«

Sláva Otcí.

Úterý

Žalm 68-I (2-11)

BŮH povstává, jeho nepřátelé se rozptylují, * ti, kdo ho nenávidí, prchají před ním,

tratí se, jako se rozplývá dým † jako taje vosk před ohněm, * tak hříšníci hynou před Bohem.

Spravedliví se však radují, jásají před Bohem * a veselí se v radosti.

Zpívejte Bohu, velebte jeho jméno, * upravte cestu tomu, kdo jezdí na oblacích,

! jeho jméno je Hospodin, * jásejte před ním!

Otec sirotků, ochránce vdov * je Bůh ve svém svatém příbytku.

Bůh zjednáva opuštěným domov, † vězně vyvádí k šťastnému životu, * jen buřiči bydlí ve vyprahlé zemi.

Bože, když jsi vycházel před svým národem, * když jsi kráčel na poušti,

země se trásla, také nebesa vydávala vláhu před Bohem, * chvěl se Sinaj před Bohem, Bohem Izraele.

Seslal jsi hojný déšť, Bože, na své dědictví, * vzkřísils je, když zemdlelo.

Usadilo se v něm tvoje stáde, * ve své dobrotě ses postaral o chudáka, Bože!

Sláva Otci.

II (12-24)

PÁN pronáší výrok, * mnoho poslů šíří radostné zvěsti:

»Králové s vojsky prchají, prchají; * i ženy si doma rozdělují kořist.

Zatímco jste si hověli u ovčích ohrad, † zaskvěla se křídla holubice stříbrem, * její perutě plavým zlatem.

Když tam Všemohoucí rozháněl krále, * padali jako sníh na Salmonu!«

Hory bašanské jsou hory vysoké, * hory bašanské jsou hory strmé.

Proč vy, strmé hory, tak zárlivě hledíte † na horu, kde si Bůh vyvolil sídlo, * na horu, kde bude Hospodin navždy sídlit?

Bůh má bezpočtu svých vozů, tisíce tisíců: * Ze Sinaje Pán přichází do svatyně.

Vystoupils do výšin, zajatce zajals, † vzal sis lidi jako dar, * i ty, kteří nechtějí bydlet u Hospodina, Boha.

Ať je Pán žehnan každý den, * nosí naše břemena, Bůh, naše spása.

Náš Bůh je Bohem spásy, * Hospodin, Bůh, dává uniknout smrti.

Vskutku Bůh rozbíjí hlavy svých nepřátel, * vlasaté temeno toho, kdo si libuje ve zlých skutcích.

Pán pravil: »Přivedu ti je z Bašanu, * dovléknu ti je z hlubin moře,

abys v krvi smočil svou nohu, * aby jazyk tvých psů měl z nepřátel svůj podíl.«

Sláva Otcí.

III (25-36)

OBJEVUJE se tvůj průvod, Bože, * průvod mého Boha, mého krále, směřující do svatyně.

Ůpředu kráčejí zpěváci, vzadu harfeníci, * uprostřed dívky bijí do bubínků.

»Ve sborech velebte Boha, * Hospodina, vy, kteří pocházíte z Izraele!«

Tu si před nimi vykračuje Benjamín, věkem nejmladší, † judská knížata se svými zástupy, * knížata Zabulóna, knížata Neftaliho. –

Ukaž, Bože, svou moc, * tu moc, Bože, kterou na nás vykonáváš!

At' pro tvůj chrám v Jeruzalémě * přinášejí králové dary!

Pokářej netvora v rákosí, * ty, kteří jsou mezi národy jako houf býků uprostřed telátek;

necht' se ti koří s pruty stříbra, * rozmetej národy, které rády válčí!

At' se dostaví velmoži z Egypta, * at' Etiopie vztáhne k Bohu svou ruku! –

Pozemské říše, zpívejte Bohu, velebte Pána, * který jezdí po nebesích, po odvěkém nebi!

Hle, ozývá se jeho hlas, !
hlas mocný: * »Uznejte Boží
moc!«

Nad Izraelem se zjevuje je- !
ho vznešenost, * jeho moc v ob-
lacích.

Bázeň budí Bůh ze své !
svatyně, Bůh Izraelův, † on
dává sílu a statečnost svému
lidu. * Bůh buď veleben! –

Sláva Otcí.

Středa

Žalm 89-I (2-19)

NA věky chci zpívat o Hospodinových milostech, * po všechna pokolení hlásat svými ústy tvou věrnost.

Rekl jsi totiž: »Navěky je založena milost.« * Na nebi jsi upevnil svou věrnost. –

»Smlouvu jsem sjednal se svým vyvoleným, * přisahal jsem Davidovi, svému

služebníku:

Na věky zajistím tvůj rod * a tvůj trůn zbuduji na všechna pokolení.« –

Nebesa oslavují tvé divy, Hospodine, * a tvou věrnost shromáždění svatých.

Neboť kdo se může v oblacích rovnat Hospodinu, * kdo z Božích synů se podobá Pánu?

Bůh je strašný ve sboru svatých, * veliký a hrozný nad všechny kolem sebe. –

Hospodine, Bože zástupů, kdo je jako ty? * Mocný jsi, Hospodine, a tvá věrnost tě obklopuje.

Ty vládneš nad nezkrotným mořem, * ty poutáš jeho vzduté vlny.

Tys probodl a rozdupal Rahab, * svým silným ramenem jsi rozptýlil své nepřátele. –

Tvá jsou nebesa, tvá je i země, * založil jsi svět a vše, co jej plní.

Sever i jih jsi stvořil, * Tábor a Hermon plesají v tvém jménu.

Tvé ramě je mocné, * silná je tvá ruka, zdvížená tvá pravice.

Spravedlnost a právo jsou základem tvého trůnu, * milost a věrnost před tebou kráčejí. –

Šťastný je lid, který dovede oslavovat, * chodí, Hospodine, v záři tvé tváře.

V tvém jménu jásají u-stavičně * a honosí se tvou spravedlností.

Neboť ty jsi leskem jejich moci * a tvou přízní roste naše síla.

Vždyť náš vladař náleží Hospodinu, * náš král Svatému Izraele.

Sláva Otci.

II (20-30)

KDYSI ve vidění jsi mluvil ke svým zbožným a ře-

cls: † »Jinochu jsem dal přednost před bojovníkem, * povýšil jsem vyvoleného z lidu.

Nalezl jsem Davida, svého služebníka, * pomazal jsem ho svým svatým olejem,

pevně ho drží má ruka * i mé ramě ho posiluje. –

Nepřítel ho neoklame, * zvrácený člověk ho nepokoří.

Zničím před ním jeho protivníky * a pobiji ty, kdo ho nenávidí.

Má věrnost a láska ho budou provázet, * ve jménu mém zmohutní jeho síla.

Položím jeho ruku na moře * a na řeky jeho pravici. –

On mě bude vzývat: Ty jsi můj otec, * můj Bůh a skála mé spásy,

Já pak ho ustanovím prvorozeným synem, * nejvyšším mezi králi země.

Naveky mu zachovám svou milost, * má smlouva s ním platit nepřestane.

Dám věčné trvání jeho rodu, * jeho trůn bude jako věk nebes.«

Sláva Otci.

III (31-38)

JESTLIŽE jeho synové opustí můj zákon * a nebudou jednat podle mých příkazů,

jestliže poskvrní má ustanovení * a nezachovají má přikázání:

potrestám metlou jejich nepravost * a ranami jejich provinění.

Svou milost mu však neodejmu * a svou věrnost neporuším.

Nezapřu svoji smlouvu, * výrok svých rtů neporuším.

Jednou provždy jsem přísá-

hal při své svatosti, * jistě neselžu Davidovi:

Jeho potomstvo potrvá navěky, * jeho trůn bude přede mnou jako slunce,

jako měsíc, který je upevněn navěky, * věrný svědek na nebi.«

Sláva Otci.

Čtvrtek

Žalm 89-IV (39-46)

TY jsi zamítl a zavrhl, * zanevřels na svého pomazaného.

Pohrdl jsi smlouvou svého služebníka, * jeho korunu znesvětils v prachu.

Pobořils všechny jeho hradby, * jeho tvrze proměnils v trosky.

Každý, kdo šel kolem, ho oloupil, * svým sousedům zůstal pro smích.

Povýšil jsi pravici jeho protivníků, * rozveselils všechny jeho neprátele.

Otupil jsi ostří jeho meče * a nepomohl jsi mu v boji.

Nechals vyblednout jeho lesk * a jeho trůn jsi povalil na zem.

Ukrátils dny jeho mladistvé svězesti, * zahrnul jsi ho hanbou.

Sláva Otci.

V (47-53)

JAK dlouho, Hospodine? † Chceš se stále skrývat? * Bude tvůj hněv hořet jak oheň?

Uvaž, jak krátký mám život, * jak pomíjivé stvořils všechny lidi!

Žije někdo, kdo by neuzřel smrti? * Kdo by se zachránil z moci podsvětí?

Kde jsou, Pane, tvé bývalé milosti, * které jsi přisahal Davidovi při své věrnosti?

Pamatuj, Pane, na potupu svých služebníků, * nosím v klíně všechna nepráteleství národů,

jimiž tupí, Hospodine, tvoji nepřátelé, * jimiž tupí jednání tvého pomazaného.

Požehnan buď Hospodin navěky! * Staň se! Staň se!

Sláva Otci.

Žalm 90

PANE, tys nám býval útočištěm * od pokolení do pokolení!

Dříve než se zrodily hory, než povstala země a svět, * od věčnosti do věčnosti jsi ty, Bože! –

Rozkazem vracíš člověka v prach * a pravíš: »Vraťte se, smrtelníci!«

Neboť tisíc let je v tvých očích † jako včerejší den, kte-rý minul, * a jako noční hlídka. –

Uchvacuješ je, jsou jako ranní sen, * podobají se pučící trávě:

Zrána kvete a bují, * večer je skosena a vadne. –

Hyneme vskutku pro tvůj hněv, * děsíme se pro tvé roz-hořčení.

Položilš před sebe naše vi-ny, * naše tajné hříchy jsou ve světle tvé tváře. –

Neboť pominuly všechny naše dny v tvém hněvu, * jako vzdech jsme dokončili svá léta.

Našich let bývá úhrnem se-dmdesát, * u toho, kdo je při

sile, osmdesát.

Většina jich je lopota a trý-zeň, * neboť rychle pomijejí, a my odlétáme.

Kdo uváží sílu tvého hně-vu * a kdo se bojí tvé nevole? –

Nauč nás počítat naše dny, * ať dojdeme k moudrosti srdce.

Obrať se, Hospodine, jak dlouho ještě budeš čekat? * Sli-tuj se nad svými služebníky!

Nasyť nás brzy svou slitovností, * ať jásáme a radu-jeme se po celý život!

Potěš nás za dny, kdy jsi nás soužil, * za léta, kdy jsme zakoušeli zlé. –

Nechť se ukáže tvým služebníkům tvaje dílo, * tvá sláva jejich synům.

Ať je nad námi dobrotivost Pána, našeho Boha, † dej zdar práci našich rukou, * dej zdar práci našich rukou!

Sláva Otci.

Pátek

Žalm 69-I (2-13)

!! **Z**ACHRAŇ mě, Bože, * neboť vody mi sahají až k hrdlu.

Zapadl jsem do hlubokého bahna * a nemám, oč bych se opřel nohou;

Dostal jsem se do hluboké vody * a proud mě zaplavuje

Unaven jsem již voláním, * hrdlo mi ochraptělo;

! oči mi zeslábly, * když vyh-

lížím svého Boha.

Více než mám vlasů na hlavě, * je těch, kteří mě bez důvodu nenávidí,

silnější než mé kosti jsou ti, kteří mě stíhají bez příči-ny. * Co jsem neuloupil, to mám vrátit? –

Bože, ty znáš mou pošetilost, * mé poklesky nejsou před tebou skryty.

Necht' nejsou kvůli mně zklamání, kdo doufají v tebe, * Pane, Hospodine zástupů,

necht' kvůli mně nejsou zbaveni naděje, kdo hledají tebe, * Bože Izraele! –

Vždyť pro tebe jsem snášel potupu, * pohana pokryla mou tvář.

Svým bratrům stal jsem se cizincem, * synům své matky neznámým. –

Neboť mě stravuje horlivost pro tvůj dům, * padají na mě urážky těch, kdo tě urážejí.

Postem jsem zkrušil svou duši; * i to mi bylo na potupu. –

Místo šatů jsem si oblékl žinici * a byl jsem jim k smíchu.

Tlachají o mně ti, kteří sedí u brány, * posměšně o mně zpívají opilci.

Sláva Otci.

II (14-22)

JÁ se však, Hospodine, obracím modlitbou k tobě * v čas milosti, Bože!

! Vyslyš mě ve své veliké lásce, * věrně mi pomoz!

Vyproš' mě z bahna, abych neutonul, † vysvobod' mě od těch, kteří mě nenávidí, * vytáhni mě z hluboké vody!

At' mě nezaplaví vodní příboj, † at' mě nepohltní hlubina, * at' propast nade mnou nezavře jícen! –

Vyslyš mě, Hospodine, tvá láska je dobrotivá, * obrat' se

ke mně se svým nesmírným slitováním.

Neskrývej svou tvář před svým služebníkem; * vždyť jsem v úzkostech, rychle mě vyslyš!

Přibliž se ke mně, vysvobod' mě, * kvůli mým nepřátelům mě zachraň! –

Ty znáš mou potupu, hanbu a zneuctění, * před tebou jsou všichni moji protivníci.

Potupa zlomila mé srdce, a proto chřadnu, † čekal jsem, že někdo bude mít soucit, ale nikdo tu nebyl, * čekal jsem, kdo by mě potěšil, ale nikoho jsem nenášel.

Do pokrmu mi dali žluč * a v žízni mě napojili octem.

Sláva Otci.

III (30-37)

JÁ jsem ubohý a plný bolesti, * at' mě ochrání, Bože, tvá pomoc.

Písní budu slavit Boží jméno, * velebit je budu zpěvem chvály.

To bude Hospodinu milejší než obětovat býka, * než obětovat dobytče s kopyty a rohy. –

Uvědomte si to, ubožáci, a radujte se; * pookřejte v srdci vy, kdo hledáte Boha!

Neboť Hospodin slyší chudáky, * nepohrdá svými vězni.

Necht' ho chválí nebe a země, * moře a vše, co se v nich hýbe. –

Neboť Bůh pomůže Siónu †
a vystaví judská města: * bu-
dou tam bydlet a obsadí je.

Zdělí je potomci jeho

služebníků, * budou tam sídlit,
kdo milují jeho jméno.

Sláva Otci.

Sobota

Žalm 107-I (1-16)

OSLAVUJTE Hospodina, ne-
boť je dobrý, * jeho milos-
rdenství trvá navěky.

Tak ať mluví vykoupení
Hospodinem, * ti, které vyk-
oupil z nepřátelské moci,

které shromáždil ze země, *
od východu a od západu, ze
severu a z jihu. –

Bloudili na stepi, po pusti-
ně, * nenašli cestu k městu,
kde by mohli bydlet.

! Hladověli a žíznil, * život
v nich chřádl. –

Tu volali ve své tísní k Hos-
podinu, * a on je z jejich
úzkostí vysvobodil.

Vedl je pravou cestou, * aby
došli do města, kde by mohli
bydlet. –

Ať chválí Hospodina za jeho
milosrdenství, * za jeho divy
k dobru lidí,

neboť žíznivou duši ukojil, *
hladovou duši naplnil dobrymi
věcmi. –

Seděli v hlubokých tem-
notách, * spoutáni železem a
strastí,

neboť se vzepřeli Božím pří-
kazům, * pohrdli úradkem nej-
vyššího.

Proto jim pokořil srdce ú-
trapou, * potáčeli se, ale nikdo
jim nepomohl. –

Tu volali ve své tísní k Hos-
podinu * a on je z jejich úzkostí
vysvobodil.

Vyvedl je z hlubokých tem-
not * a roztrhl jejich pouta. –

Ať chválí Hospodina za jeho
milosrdenství, * za jeho divy
k dobru lidí,

neboť vylomil bronzové brá-
ny * a železné závory rozbil.

Sláva Otci.

II (17-32)

CHŘADLI pro svou ne-
pravost * a soužení
byli pro své viny;

z duše se jim zhnusil každý
pokrm * a přiblížili se až k bra-
nám smrti. –

Tu volali ve své tísní k Hos-
podinu * a on je z jejich úzkostí
vysvobodil.

Poslal své slovo a uzdravil
je, * zachránil je ze záhuby. –

Ať chválí Hospodina za jeho
milosrdenství, * za jeho divy
k dobru lidí.

Nechť podají děkovné o-
běti, * necht' vypravují s já-
sotem o jeho skutcích. –

Pustili se po lodích na moře, * sháněli obchody po širých vodách.

Viděli Hospodinova díla * a na širém moři jeho divy.

Rozkázal a vyvolal bouřlivý vítr, * který do výše vzdouval vlny.

Stoupali až k nebi, sestupovali do propastí, * jejich duše se trásla v nebezpečí.

Potáčeli se, vrávorali jak opilí, * veškerá jejich zručnost byla v koncích. -

Tu volali ve své tísní k Hospodinu * a on je z jejich úzkostí vysvobodil.

Uklidnil bouři v tichý vánek, * a utišily se mořské vlny.

Radovali se, že se uklidnily, * a dovedl je do vytouženého přístavu. -

At' chválí Hospodina za jeho milosrdenství, * za jeho divy k dobrou lidí;

necht' ho oslavují v shromáždění lidu, * necht' ho velebí ve sboru starších.

Sláva Otci.

III (33-43)

ZMĚNIL řeky v pustinu * a prameny vod ve vyprahlou zemi,

plodný kraj v solnou step * !
pro zlobu jeho obyvatel.

Změnil poušť ve vodní pláň, * vyprahlou zemi v prameny vod. -

Usadil tam hladové * a vystavěli si město k přebývání.

Oseli pole, založili vinice, * domohli se hojné úrody.

Požehnal jim, a velmi se rozmnožili, * nezmenšil počet jejich dobytka. -

Avšak ubylo jich, dostali se do bídy * tlakem neštěstí a útrapami.

Ale ten, který vylévá potupu na knížata * a dává jim bloudit neschůdnou pouští,

pozdvihl chudáka z bídy * a rodiny rozmnožil jako stáda. -

Vidí to spravedliví a radují se, * každá zloba zavře svá ústa

Kdo je moudrý, aby to sledoval, * kdo pochopí Hospodinovu lásku?

Sláva Otci.

ČTVRTÝ TÝDEN

Neděle

Žalm 24

HOSPODINU náleží země i to, co je na ní, * svět i ti, kdo jej obývají.

Neboť on jej založil nad moři, * upevnil ho nad proudy vod. –

Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu, * kdo smí stát na jeho svatém místě?

Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce, † jehož duše nebaží po marnosti, * kdo svému bližnímu křivě nepřisáhá.

Ten přijme požehnání od Hospodina, * odměnu od Boha, svého spasitele.

To je pokolení těch, kdo po něm touží, * kdo hledají tvář Jakubova Boha. –

Zdvihněte, brány, své klenby, † zvyšte se, prastaré vchody, * at' vejde král slávy!

Kdo je ten král slávy? † Silný a mocný Hospodin, * Hospodin udatný v boji. –

Zdvihněte, brány, své klenby, † zvyšte se, prastaré vchody, * at' vejde král slávy!

! Kdo je ten král slávy? † Hospodin zástupů, * on je král slávy!

Sláva Otci.

Žalm 66-I (1-12)

JÁSEJTE Bohu, všechny země, † opěvujte slávu jeho jména, * vzdejte mu velkolepou chválu!

Řekněte Bohu: »Jak úžasná jsou tvá díla! * Pro tvou nesmírnou moc se ti podrobují tvoji nepřátelé!

At' se ti koří celá země, at' ti zpívá, * necht' opěvuje tvé jméno.« –

Pojďte a pozorujte Boží skutky: * podivuhodně jednal s lidmi!

Moře proměnil v souš; † souchou nohou přešli řeku, * proto se radujeme v Bohu!

Vládne svou mocí navěky, † jeho oči sledují národy: * aby se nevypínali zpupní! –

Velebte, národy, našeho Boha * a rozlašujte jeho chválu!

On dal život naší duši, * nedopustil, aby klopýtaly naše nohy. –

Věru, zkoušel jsi nás, Bože, * tříbil jsi nás ohněm, jako se tříbí stříbro.

Zavedl jsi nás do léčky, * těžké břímě jsi vložil na naše bedra.

Nechals jezdit lidi po našich hlavách, † prošli jsme ohněm a vodou, * ale pak jsi nám popřál

úlevu.

Sláva Otci.

II (13-20)

VSTOUPÍM s celopaly do tvého domu, * splním ti své sliby.

Pro ně se mé rty otevřely, * má ústa je slíbila, když mi bylo úzko.

Přinesu ti v obět' celopaly tučných ovcí s tukem beranů * budu obětovat býky a kozy. -

Pojďte, slyšte, všichni bo-habojní, * chci vyprávět, co prokázal Bůh mé duši.

Svémi ústy jsem k němu vo-lal, * velebil jsem ho svým ja-zykem.

Kdybych zamýšlel nepravost ve svém srdci, * nebyl by Pán slyšel.

Ale Bůh slyšel, * všiml si mé !
úpěnlivé prosy. -

Bůh bud' veleben, † že neodmítl mou prosbu, * že mi neodňal svou lásku.

Sláva Otci.

Pondělí

Žalm 73-I (1-12)

JAK dobrý je Bůh k upřímným lidem, * jak dobrý je Pán k těm, kdo mají čisté srdce!

Téměř již zakolísaly mé no-hy, * málem již uklouzly mé kroky,

nebot' jsem záviděl bez-božným, * když jsem pozoroval blahobyt hříšných. -

Opravdu, nemají nesnáze, * jejich tělo je zdravé a dobře ži-vené.

Netrápí je lidské strasti, * nemají soužení jak ostatní lidé. -

Proto je obepíná pýcha jako náhrdelník, * násilnictví je přikrývá jakoby šatem.

Z dobrého bydla vychází je-jich nepravost, * prýští výmšly srdce.

Posmívají se, vedou zlé řeči, * z povýšenosti hrozí ú-tlakem.

Svémi ústy míří do nebe, * jejich jazyk rejdí po zemi. -

Proto se k nim obrací můj lid, * jako by se chtěl hodně na-lokat vody,

a praví: »Jak by to mohl Bůh vědět, * má o tom Nejvyšší znalost?«

Hle, takoví jsou hříšníci, * klidně si žijí, hromadí bo-hatství.

Sláva Otci.

II (13-22)

MARNĚ jsem tedy zachoval své srdce bez úhony * v nevinnosti myl své ruce?

Stále jsem v soužení * a den !
co den v testu. -

Kdybych řekl: »Budu mluvit jako oni«, * zradil bych rod tvých synů.

Hloubal jsem, jak bych to poznal, * ale zdálo se mi to obtížné,

až jsem vnikl do Božích tajemství * a přihlédl k jejich konci. –

Věru, staviš je na kluzkou cestu, * do zhouby je vrháš.

Jak se zhroutili v mžiku, * zhylnuli, pominuli se hrůzou!

Jako člověk pohrdá snem, když se probudí, * tak, Pane, až povstaneš, pohrdneš jejich výmysly. –

Když se mé srdce jitřilo * a bolest bodala v ledví,

byl jsem nerozumný a nepochápal jsem, * byl jsem před tebou podobný němé tváři.

Sláva Otci.

III (23-28)

JÁ však chci stále být u tebe: * uchopils mě za pravici,

povedeš mě svou radou * a potom mě vezmeš do slávy. –

Koho mám na nebi kromě tebe? * Když jsem u tebe, nevábí mě země.

Touhou hyne mé tělo i duše, * Bůh je navždy skála mého srdce a můj podíl. –

Vždyť hle, kdo se od tebe vzдалuje, zahyne, * zahubíš všechny, kdo jsou ti nevěrní.

Mé štěstí však je být na blízkou Bohu, * mít útočiště v Pánu, Hospodinu.

O všech tvých skutcích budu vypravovat * v branách siónské dcery.

Sláva Otci.

Úterý

Žalm 102-I (2-12)

HOSPODINE, slyš modlitbu mou * a volání mé at' pronikne k tobě!

Neskrývej tvář svou přede mnou * v den, kdy je mi úzko.

Nakloň ke mně svůj sluch: * když volám, rychle mě vyslyš! –

Neboť mé dny jako dým se rozplývají * a mé kosti planou žárem.

Mé srdce usychá spálené jako tráva, * zapomínám jíst svůj chléb.

Od samého nárku * jsem jen kost a kůže. –

Podobám se pelikánu na poušti, * jsem jako sova v zříceninách.

Nemohu spát a sténám * jak opuštěné ptáče na střeše.

Stále mě tupí moji neprátele, * proti mně zuří a proklínají mým jménem. –

Vždyť popel jím jako chléb * a nápoj mísím s pláčem

pro tvůj hněv a tvé rozhorlení, * neboť jsi mě pozvedl, ale pak odhodil.

Mé dny jsou jak dlouhíci se stín * a já vadnu jako tráva.

Sláva Otci.

II (13-23)

TY však, Hospodine, trváš na věky * a tvé jméno po všechna pokolení.

Povstaň a smiluj se nad Sió-nem, * neboť je čas, aby ses nad ním slitoval, ano, přišel ten čas.

Vždyť tvoji služebníci milují jeho kameny, * litují jeho roz-valin: –

Pohané budou ctít jméno tvé, Hospodine, * a všichni králové země tvou slávu,

až Hospodin znovu zbuduje Sión, * až se objeví ve své slávě.

Skloní se k modlitbě o-puštěných * a nepohrdne jejich prosbou. –

Kéž je to zapsáno pro příští pokolení, * aby budoucí národ chválil Hospodina.

Neboť Hospodin shlédl ze své vznešené svatyně, * popatřil z nebe na zem,

aby slyšel nárek zajatců, *

aby vysvobodil odsouzené k smrti,

aby hlásali na Siónu Hospodinovo jméno * a jeho chválu v Jeruzalémě,

když se spolu sejdou ná-rody * a království, aby sloužily Hospodinu.

Sláva Otci.

III (24-29)

VYČERPAL na cestě mou sí- !
lu, * ukrátil mé dny.

Říkám: Můj Bože, neber mě uprostřed mých dnů, * po všechna pokolení trvají tvá lé-ta.

Na začátku jsi položil základ zemi * a nebesa jsou dílo tvých rukou.

Ona pominou, ty však zů-stáváš, * to vše zetlí jak oděv,

jako šat je vyměňuješ, a mě-ní se. * Ty však jsi týž a bez konce jsou tvá léta.

Synové tvých služebníků budou bydlet v bezpečí * a jejich potomstvo potrvá před tebou.

Sláva Otci.

Středa

Žalm 103-I (1-7)

VELEB, duše má, Hospodi-na, * vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno!

Veleb, duše má, Hospodi-na, * a nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní! –

On odpouští všechny tvé vi-ny, * on léčí všechny tvé ne-duhy.

On vykupuje tvůj život ze záhuby, * on tě věncí láskou a slitováním.

On štěstím sytlí tvůj život, *

jak orlu se obnovuje tvé mládí.

–

Hospodin koná spravedlivé skutky, * zjednává právo všem utlačeným.

Oznámil své plány Mojžíšovi, * izraelským synům své skutky.

Sláva Otci.

II (8-16)

HOSPODIN je milosrdný a mi-lostivý, * shovívavý a nadmíru dobrotivý.

Nechce se přít ustavičně * ani se hněvat navěky.

Nejdná s námi podle našich hříchů * ani podle našich vin nám neodplácí. –

Jak vysoko je nebe nad zemí, * tak je velká jeho láska k těm, kdo se ho bojí.

Jak vzdálen je východ od západu, * tak vzdaluje od nás naše nepravosti.

Jako se smilovává otec nad syny, * tak se smilovává Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. –

Neboť on ví, z čeho jsme u-tvořeni, * má v paměti, že jsme jen prach.

Dni člověka jsou jako trá-va, * kvete jak polní květ. !

Sotva jej vítr ovane – již ho není, * nezbude po něm ani stopa.

Sláva Otci.

III (17-22)

HOSPODINOVA láska však od věků na věky † pro všechny, kdo se ho bojí, * a jeho spravedlnost jde z děti na děti

pro ty, kteří zachovávají je-ho smlouvu, * kteří pamatují na jeho příkázání tím, že je pl-ní.

Hospodin si zřídil na nebi trůn * a všechno řídí jeho vlá-da. –

Velebte Hospodina, všichni jeho andělé, † mocní silou, dbalí jeho rozkazů, * poslušní na jeho slovo.

Velebte Hospodina, všechny !!
jeho zástupy, * jeho služebníci, kteří plníte jeho vůli!

Velebte Hospodina, všechna jeho díla, † na všech místech jeho moci: * veleb, duše má, Hospodina!

Sláva Otci.

Čtvrtek

Žalm 44-I (2-9)

BOŽE, slýchali jsme na vlastní uši, * naši otcové nám vyprávěli,

! coš vykonal za jejich časů, *

v pradávných dobách.

Tys je svou rukou usadil, když jsi vyhnal pohany, * dals jim růst, když jsi potřel národy.

–

Vždyť neobsadili zemi svým mečem, * nepomohlo jim k vítězství jejich rameno,

byla to tvá pravice a tvé ráme, * tvá jasná tvář, neboť jsi je miloval.

Tys můj král a můj Bůh, * popřál jsi vítězství Jakubovi.

S tebou jsme zdolali své neprátele, * v tvém jménu jsme pošlapali své protivníky. –

Na svém luku jsem si nezakládal, * vítězství mi nedal můj meč.

Ty však jsi nám pomohl k vítězství nad našimi nepráteleli, * zahanbils ty, kteří nás nenávidí.

Bohem jsme se stále honosili, * navěky jsme chválili tvé jméno.

Sláva Otci.

II (10-17)

NYNÍ však jsi nás zavrhl a zahanbil, * netáhneš už, Bože, s našimi vojsky.

Dopustil jsi, že jsme utíkali před odpůrci, * nabrali si lupu ti, kdo nás nenávidí.

Vydal jsi nás jak ovce na porážku * a rozptýlils nás mezi pohany, –

takřka zadarmo jsi odprodal svůj národ, * nezískal jsi mnoho jejich cenou.

Naším sousedům jsi nás vydal na pohanu, * našemu okolí v potupu a posměch.

Dopustils, že jsme se stali pro národy pořekadlem, * po-

hané nad námi posměšně kývají hlavou.

Svou hanbu mám stále na zřeteli, * stud se mi hrne do tváře,

když slyším pohanu a výsměch, * když vidím nepřitele, jak se chce pomstít.

Sláva Otci.

III (18-27)

TO vše nás stihlo, i když jsme na tebe nezapomínali, * ani nezrušili tvou smlouvu; neodvrátilo se ani naše srdce * a nesešly naše kroky z tvé stezky,

když jsi nás rozdrtil na strastiplném místě * a přikryl jsi nás temnotou. –

Kdybychom zapomněli na jméno svého Boha, * kdybychom vztáhli své ruce k cizímu bohu,

nebyl by na to Bůh přišel? * Vždyť on zná tajnosti srdce!

Pro tebe jsme přece stále vraždění, * mají nás jen za jatečné ovce! –

Vzbud' se, proč spíš, Pane? * Probud' se, neodháněj nás navždy!

Proč skrýváš svou tvář, * zapomínáš na naši bídu a útisk?

Vždyť do prachu je sražena naše duše, * na zemi leží naše tělo.

Povstaň nám na pomoc * a vysvobod' nás pro svou lásku!

Sláva Otci.

Pátek

V liturgickém mezidobí se zpívají následující žalmy. V době adventní, vánoční, postní a velikonoční pak oddílů žalmu 78, str. 42.

Žalm 55-I (2-9)

NASLOUCHEJ, Bože, mé modlitbě, † neskrývej se před mou úpěnlivou prosbou, * věnuj mi pozornost a vyslyš mě!

Zmitám se v neklidu, † děsím se při křiku nepřítel, * při povyku bezbožníka,

protože mě zavalují neštěstím * a v hněvu proti mně brojí.

Srdce se ve mně chvěje * a padla na mě smrtelná úzkost.

Strach a hrůza se na mě říjí * a děs mě halí.

Říkám si: Kéž bych měl křídla jak holub, * odletěl bych a dopřál si klidu.

! Hle, daleko bych utekl, * zůstal bych na poušti.

Rychle bych spěchal do útočiště * před vichrem a bouří.

Sláva Otci.

II (10-15)

PANE, zmať a rozděl jim jazyky, * vždyť vidím násilí a svár v městě.

Ve dne v noci obcházejí po jeho hradbách, * vládne v něm útisk a bezpráví.

Uvnitř jsou úklady, * z jeho náměstí nemizí násilí a podvod.

Kdyby mě potupil nepřítel, * dovedl bych to snést, kdyby se nade mě vypínal, kdo mě nenávidí, * skryl bych se před ním.

Ale byls to ty, můj druh, * můj přítel a důvěrník!

Vždyť jsme spolu byli v důvěrném styku, * ve slavném průvodu jsme kráčeli v Božím domě.

Sláva Otci.

III (17-24)

JÁ však budu volat k Bohu, * a Hospodin mě zachrání.

Večer, ráno i v poledne budu naříkat a sténat, * a uslyší můj hlas.

Vykoupí mou duši a dá mi pokoj od těch, kteří na mě dorážejí, * neboť je jich na mě mnoho.

Bůh to uslyší a zkruší je † – on vládne od věčnosti – * nechťejí se změnit a nebojí se Boha.

Kdekdo napřahuje ruku na přátele, * znesvěcuje svoji smlouvu.

Úlisnější nad máslo jsou jeho ústa, * ale srdce má nepřátelské,

nad olej lahodnější jsou jeho slova, * jsou to však taseně meče. –

Svou starost hod' na Hospodina, † a on tě zachová, * nikdy nedopustí, aby se viklal spravedlivý.

! A ty, Bože, svrhneš je * do jámy zkázy;

zákeřní vrazi nedosáhnou ani poloviny svých dnů. * Já však důvěřuji v tebe, Hospodine!

Sláva Otci.

V době adventní, vánoční, postní a velikonoční:

Žalm 78-I (1-16)

SLYŠ, můj lide, mé naučení, * nastav uši slovům mých úst!

Otevřu k průpovědi svá ústa, * vyložím tajemné události z pradávnych dob. –

Co jsme slyšeli a poznali, * co nám otcové vyprávěli,

nezatajíme jejich synům, * příštímú pokolení budeme vypravovat

slavné Hospodinovy činy i jeho moc, * podivuhodné skutky jím vykonané. –

Dal totiž Jakubovi nařízení * a stanovil příkaz pro Izraele,

aby o tom, co poručil našim otcům, * poučili své syny. –

Má to znát příští pokolení, synové, kteří se narodí, * mají to vyprávět svým dětem,

aby vložili svou důvěru v Boha, † aby nezapomněli na Boží skutky * a zachovávali jeho nařízení.

Abý nebyli jako jejich otcové, * vzpurné a zatvrzelé pokolení,

pokolení nestálého srdce, * jehož duch nebyl věrný Bohu. –

Efraimovci, dovední lukostřelci, * dali se na útěk v den bitvy.

Nezachovali Boží smlouvu, * odmítli jednat podle jeho zákona.

Zapomněli na jeho skutky, * na podivuhodné činy, kteří jim ukázal.

Před jejich otci způsobil divy * v egyptské zemi na taniské pláni. –

Rozdělil moře a převedl je, * postavil vody jako násep.

Za dne je vedl oblakem, * po celou noc světlem ohně.

Rozštěpil skály na poušti * a hojně je napojil proudem vody.

Potokům dal vytrysknout ze skály * a vodě dal téci jak řekám.

Sláva Otci.

II (17-31)

PŘECE však proti němu hřešili dále, * nepřestali na poušti urážet Nejvyššího.

Pokoušeli Boha ve svém srdci, * když žádali pokrm podle své choutky.

Pohrdlivě mluvili proti Bohu, * řekli: »Dokáže Bůh

prostrít stůl zde na poušti?

Ano, udeřil do skály, že vytekla voda a potoky se rozlily: * ale dovede dát i chléb či opatřit maso svému lidu?« –

Proto se Hospodin rozhněval, když to slyšel, † a oheň vzplanul proti Jakubovi, * i hněv vzkypěl proti Izraeli,

že nevěřili v Boha, * nedůvěřovali v jeho pomoc. –

Poručil tedy mrakům nahoře * a otevřel brány nebes,

seslal na ně děšť many, aby se najedli, * a dal jim nebeský pokrm.

Člověk jedl chléb silných, * pokrm jim poslal do sylosti. –

Východnímu větru dal vanout z nebe * a svou mocí přivedl vít od jihu.

Jak by to prach byl, seslal na ně děšť masa, * jak by to byl mořský písek, dal jim pernaté ptáky.

Padli do jejich tábora, * kolem jejich stanů.

Jedli a důkladně se nasytili, * po čem toužili, jim splnil.

–
Neukojili ještě svou choutku, † ještě měli pokrm ve svých

ústech, * když proti nim vzkypěl Boží hněv:

pobil jejich siláky, * zahubil izraelské jinochy.

Sláva Otci.

III (32-39)

PŘES to vše hřešili dál * a nechtěli věřit jeho divům.

Tu náhle ukončil jejich dny, * jejich léta nenadálou zhoubou. –

Když je hubil, hledali ho, * obraceli se a sháněli se po Bohu.

Vzpomínali si, že Bůh je jim skálou, * že Nejvyšší, Bůh, je jim zachrácem.

Lísali se k němu ústy, * ale svým jazykem mu lhali,

neboť jejich srdce nebylo k němu upřímné * a nebyli věrni jeho smlouvě. –

On však milostivě odpouštěl vinu a nehubil je, † často potlačoval svůj hněv * a nedal zcela vzplát svě nevoli.

Pamatoval na to, že jsou jen tělo, * jen vánek, který se rozplyne bez návratu.

Sláva Otci.

Sobota

V liturgickém mezidobí se zpívají následující žalmy. V době adventní, vánoční, postní a velikonoční pak oddíly žalmu 78, str. 44.

Žalm 50-I (1-6)

SVRCHOVANÝ Bůh, Hospodin, promluvil a volal zem * od východu slunce až na západ.

Bůh zazářil ze Siónu plného nádhery: * přichází náš Bůh a

nemlčí.

Před ním šírající oheň *
kolem něho zuří bouře. –

Shůry volá k nebesům i
k zemi, † hodlá soudit svůj lid:
»Shromážděte mi mé svaté, *
kteří obětí sjednali mou smlou-
vu!«

A nebesa zvěstují jeho sprave-
dnost, * že sám Bůh je soud-
cem.

Sláva Otci.

II (7-15)

! SLYŠ, můj lide, budu mlu-
vit, † Izraeli, proti tobě bu-
du svědčit * já jsem Bůh, tvůj
Bůh!

Nekárám tě pro tvé oběti, *
vždyť tvé žertvy jsou stále pře-
de mnou.

Nemusím brát býka z tvého
chléva * ani kozy z tvých o-
hrad. –

Nebot' mně patří veškerá
zvěř lesní * a na svých horách
mám zvířat na tisíce.

Znám všechny ptáky na
nebi, * mé je vše, co se hemží
na poli.

Kdybych měl hlad, nebudu
ti o tom říkat, * vždyť můj je
svět se vším, co ho plní! –

Copak požívám maso z bý-
ků * či piji kozlí krev?

Přinášej Bohu obět' chvály *
a plň Nejvyššímu své sliby!

Pak mě vzývej ve dni
soužení, * vysvobodím tě, a bu-
deš mě chválit.«

Sláva Otci.

III (16-23)

A LE hříšníkovi Bůh praví: †
»Proč odříkáváš má při-
kázání * a bereš do úst mou
smlouvu

ty, který nenávidíš kázeň *
a má slova házíš za sebe? –

Když jsi viděl zloděje, běžel
jsi s ním * a s cizoložníky jsi
míval účast.

Zlo jsi vypouštěl ze svých
úst * a tvůj jazyk osnoval ú-
skok. –

Bavil ses pomlouváním své-
ho bratra * tupil jsi syna své
matky.

Takto jsi jednal, a já mám
mlčet? † Myslíš jsi, že jsem jako
ty? * Usvědčím tě a řeknu ti to
do očí! –

Uvažte to, kdo zapomínáte
na Boha! * Jinak vás zahubím
a nikdo vám nepomůže!

Kdo přináší obět' chvály, ten
mě ctí, * kdo žije správně, tomu
ukážu Boží spásu.«

Sláva Otci.

*V době adventní, vánoční,
postní a velikonoční:*

Žalm 78-IV (40-51)

KOLIKRÁT ho popouzel na
poušti, * urazili na stepi!

A znovu pokoušeli Boha * a
Izraelova Svatého rozhořčili.

Neměli na paměti jeho po-
moc, * den, kdy je vykoupil od
protivníka,

když v Egyptě ukazoval své divy, * své zázraky na taniské pláni: –

V krev změnil jejich řeky * a jejich potoky, že neměli co pít.

Poslal na ně ovády, kteří je štípali, * a záby, které je soužily.

Sarančím dal jejich úrodu * a kobyčkám výtěžek jejich námahy.

Vinice jim potloukl krupobitím * a jejich smokvoně zničil mrazem.

Jejich dobytek vydal na pospas moru * a bleskům jejich stáda. –

Rozpoutal proti nim žár svého hněvu, † rozhořčení, nevolí a soužení, * smečku poslů zhouby.

Dal průchod svému hněvu: † neochránil je před smrtí, * i jejich dobytek vydal moru.

Pobil všechny prvorozence v Egyptě, * prvotiny mužné síly v Chámových stanech.

Sláva Otci.

V (52-64)

PAK vyvedl svůj lid jak ovce, * jak stádo je vedl na poušti.

Vodil je bezpečně, že neměli strachu, * jejich nepřátele však přikrylo moře.

Přivedl je do své svaté země, * k horám, které získala jeho pravice.

Před nimi vyhnal pohany † a losem jim určil dědictví, * v jejich stanech usídlil izraelské kmény. –

Pokoušeli však a dráždili Boha, Nejvyššího, * a nedbali na jeho příkázání.

Odpadli a byli nevěrní jako jejich otcové, * zklamali jak zrádný luk.

Do hněvu ho přiváděli svými obětmi na výšinách, * svými modlami vzbudili jeho žárlivost. –

Bůh to slyšel a rozhněval se, * ostře odmítl Izraele.

Opustil příbytek v Silo, * stan, kde přebýval mezi lidmi.

Vydal do zajetí svou sílu, * svou slávu v moc protivníka.

Odevzdal svůj národ meči, * proti svému dědictví vzplanul hněvem.

Jeho jinochy zhltal oheň, * jeho panny se neprovdaly.

Jeho kněží padli mečem, * jejich vdovy nemohly plakat.

Sláva Otci.

VI (65-72)

TU se však probudil Pán jako ze sna, * jako rek rozjařený vínem.

Ze zadu bil své nepřátele, * stihl je věčnou potupou.

Zavrhl však Josefův stánek * a Efraimův kmen si nevyvolil,

ale vyvolil si Judovo plémě, * horu Sión, kterou si zamiloval.

Zbudoval si svatyni jak nebe, * jak zemi, kterou založil na věky. –

Vyvolil si Davida, svého služebníka, * povolal ho

z ovčích ohrad.

Když chodil za ovcem s je-
hňaty, přivedl ho, † aby pásł
Jakuba, jeho národ, * Izraele,
jeho dědictví.

Pásl je svým bezúhonným
srdcem, * vodil je svou roz-
vážnou rukou.

Sláva Otci.

Contents

Čtyřtýdenní cyklus žaltáře	3
1. týden žaltáře	3
Neděle	3
Pondělí	4
Úterý	5
Středa	7
Čtvrtek	8
Pátek	9
Sobota	10
2. týden žaltáře	14
Neděle	14
Pondělí	15
Úterý	16
Středa	18
Čtvrtek	19
Pátek	21
Sobota	22
3. týden žaltáře	25
Neděle	25
Pondělí	26
Úterý	27
Středa	28
Čtvrtek	30
Pátek	31
Sobota	33
4. týden žaltáře	35
Neděle	35
Pondělí	36
Úterý	37
Středa	38
Čtvrtek	39
Pátek	41
Sobota	43

Antifonář k Denní modlitbě církve
mimo řady, svazek B

Žaltář

- modlitba se čtením

projekt In adiutorium - hudba k české liturgii hodin
<http://inadiutorium.xf.cz>

Vysázeno programem \LaTeX .

Texty Denní modlitby církve jsou majetkem České biskupské konference.

Texty žalmů a kantik jsou převzaté z webu <http://ebreviar.cz>, jehož tvůrcům za jejich práci tímto srdečně děkuji. Z textů je vypuštěno to, co se zdá být pro modlitbu v chóru nadbytečné nebo rušivé (číslování žalmů i podle Vulgáty, nadpisy žalmů a připojené citáty z Písma a Otců) a kde jsem shledal odchylky od vydání breviáře z r. 1994, jsou podle něj opraveny.

Text žalmů a kantik značkami opatřil a k sazbě připravil Jakub Pavlík.

11.3.2013